

פרשת בראשית

ויברא אלהים את האדם (א, כד)

יש לעיין דבכל מעשי הבריאה עד עתה נאמר לשון ויעש, כדכתיב ויעש אלהים את הרקיע ויעש אלהים את שני המאורות הגדולים ויעש אלהים את חית הארץ, מלבד האדם והתנינים שאף בהם נאמר ויברא אלהים את התנינים הגדולים, וצ"ב במה נחלקו האדם והתנינים שנאמר בהם לשון ויברא'.

יש לבאר ע"פ המבואר בדברי הגר"א בריש ספר 'אדרת אליהו', דלשון בריאה הוא על בריאת יש מאין להורות על חידוש הדבר, ולשון עשייה הוא על תיקון הדבר להורות על השלמתו ותיקונו של הדבר שכבר נעשה, ולכן אצל כל הנבראים נאמר לשון ויעש' שכבר נבראו בשלמותם והגיעו עתה לידי תכליתם.

אמנם לגבי התנינים נאמר לשון ויברא', שהרי מבואר ברש"י שבראם זכר ונקיבה והרג את הנקבה ומלחה לצדיקים לעתיד לבוא, ונמצא שעדיין לא הגיעו לידי תכליתם ושלמותם לכן נאמר בהם לשון ויברא', וכמו"כ לגבי האדם נאמר לשון ויברא', כי גם האדם נברא חסר ביצה"ר וצריך להשלים את עצמו, ולכן נאמר בו לשון ויברא' ולא לשון ויעש', לומר שעדיין לא הגיע לידי תכליתו ושלמותו, עד שישלים את עצמו ויגיע לידי תכליתו.

מקור: רבי דוד כהן שליט